

‘Ik wil zingen over wat overblijft aan het einde van de dag’

Mira Bertels, uitblikker op TaZ 2003, mag de spits afbijten in de reeks aperitiefconcerten van Jong Muziek Werk

Met een eervolle vermelding vorig jaar op Theater aan Zee vormde ze indirect de aanleiding voor een nieuwe prijs op het festival: naast bekroond Jong Theater Werk werd het hoog tijd voor de muzikale variant, zo oordeelde de festivalorganisatie, onder het motto ‘talent om te koesteren’. Bertels werd gelijk ook uitgenodigd om haar succesverhaal dit jaar nog eens dunnetjes over te doen, en gaf gisteren het startschot van de aperitiefconcerten in het Stationsbuffet en in Fort Napoleon. Terwijl de festivalnotabelen acte de présence gaven bij het familietheater van *Kloon* (en genoten – zie elders in deze TaZette), liep de binnenplaats van Fort Napoleon aangenaam vol met nieuwsgierige muzikliefhebbers. Ze werden door Bertels vergast op smeugige chansons en jazzy liefdespijn, nu eens in het Nederlands, dan weer in het Engels. Titel van dit aperitiefuurtje: *Quality Time*. Morgen is Bertels overigens weer van de partij, ditmaal voor twee aperitiefconcerten mét band. En terwijl het publiek na een bisnummer tevreden het Fort verliet, had de Antwerpse – pas afgestudeerd aan Studio Herman Teirlinck afdeling Kleinkunst – tijd voor het volgende gesprek.

Vorig jaar voor het eerst op Theater aan Zee en nu terug om het festival mee te openen. Hoe voelde dat?

Mira Bertels: Het optreden verliep veel meer ontspannen dan toen. Da’s ook logisch: vorig jaar had ik nog bijna niet opgetreden. Intussen heb ik al in cafés gezongen, in zalen, in de Arenbergschouwburg in Antwerpen... Dat geeft veel vertrouwen. Maar ik blijf telkens wel zenuwachtig, hoor. Het soort zenuwen dat inspireert weliswaar – goeie in plaats van slechte.

En optreden in openlucht, zoals nu?

Dat blijft toch iets anders. Je hoort onverwachte geluiden, zoals die helikopter die daarstraks overvloog, en dat maakt dat je – denk ik – het publiek nog iets meer moet ‘pakken’. Je wilt toch liever niet dat ze naar de vogeltjes beginnen te luisteren hé. Dat geeft een extra stimulans.

Je bent dit jaar afgestudeerd aan Studio Herman Teirlinck. Ben je tevreden over de opleiding die je daar gekregen hebt?

Ja. Euh... Weet je wat het is? Een opleiding waar je echt liedjes leert maken, dat bestaat natuurlijk niet. Toch niet hier. Je krijgt als student kleinkunst wel tips van ervaren mensen en zo. Of van je medestudenten. Achteraf beschouwd is dat zeker het boeiendste geweest aan mijn studie: de ontmoeting met allerlei interessante mensen, leerlingen en docenten. Ik heb ook veel vrienden gemaakt. En ik heb mezelf leren kennen, zoals ze zeggen. Dus ja, het was een goeie opleiding.

Wat het liedjes schrijven betreft: ik doe dat voornamelijk alleen, al heb ik sinds kort ook een band. Het klikt echt goed en samen musiceren we natuurlijk wel. Het zijn drie heel straffe muzikanten.

Met die band treedt je morgenavond op getiteld *Klein Gevaarlijk Afval*. Klinkt nogal huis-, tuin- en keukenachtig.

Wel, het is een beetje een experiment: uitsluitend liedjes in het Nederlands en samen vormen ze – voor mij althans – echt een geheel. Meer dan de nummers die ik in *Quality Time* breng. Alleen al het verschil tussen Nederlands en Engels als taal, het is zo’n compleet ander idioom. Mocht ik van beide een tekening maken, ze zouden in niets op elkaar gelijken.

En ja, *Klein Gevaarlijk Afval* gaat over kleine, dagdagelijkse dingen. Ik probeer om in die specifieke anekdoten metaforen te vinden over het grote leven, ervaringen of emoties die universeel zijn. Wat stond er ook weer in het woordenboek bij ‘afval’? Resten van dagelijkse producten, zo iets. Dat is precies waarover het gaat: dat wat overblijft aan het eind van een dag.

Heb je muzikale voorbeelden?

Goh, ik vind heel veel muziek goed natuurlijk. Momenteel luister ik vooral naar Tom Waits. *Closing Time* en zo. Mocht ik ooit iets in die sfeer kunnen maken... En dichterbij huis vind ik Raymond echt wel een voorbeeld. Zoals die in het Nederlands zingt: zo... eerlijk.

Ik heb het een tijd lang moeilijk gevonden om in het Nederlands te zingen, maar nu wil ik dat echt onderzoeken. Toen ik begon op Studio Herman Teirlinck was dat wel even anders: zingen in het Nederlands was verplicht en dat was helemaal niet plezant, maar mettertijd kreeg ik de smaak te pakken. Het is toch veel directer communiceren op die manier.

Je bent nu afgestudeerd als kleinkunstenaar. En nu? Wat verwacht je?

Tja. De eerste jaren zal dat niet evident zijn, daar ben ik me van bewust. Misschien duurt het wel jaren vooraleer ik me fulltime met muziek kan bezighouden. Misschien komt het er wel nooit van. Maar goed, zelfs al kan ik maar vijf keer optreden per jaar, dan zal ik het vijf keer met hart en ziel doen – ook als ik de rest van mijn tijd noodgedwongen in de horeca moet doorbrengen.

Laatste vraag: wat verstaat Mira Bertels onder ‘quality time’?

Alles met muziek. Ha ja. Componeren, beluisteren, samen musiceren met de band... Voor mij betekent kwaliteitstijd dat je jezelf de vrije loop kunt laten. Geen verplichtingen, geen gedoe. Alleen zijn die momenten veeleer schaars, helaas. Maar kom, er is altijd hoop op beter

FEUILLETON

Meneer Jehanneke van Het journaal van Theater aan Zee! (2)

De ontbijt tafel stond overdreven exuberant gedekt. Confituur en choco, druiven en champagne. Meneer Jehanneke moest van deze gezonde luxe niets weten. Hij, dé beroemde sterreporter en cameraman van TeeZee: Meneer Jehanneke, bleef liever in zijn bed liggen en, zoals we gisteren lazen, zal hij ook vandaag weer niet uit zijn bed komen. Het zal ons trouwens verwonderen als hij gedurende zijn verblijf aan zee überhaupt uit zijn bed zal komen.

Beweging, zo redeneerde Meneer Jehanneke, is verspilling van energie. Het heelal is een beperkte bundeling van energie: evenwicht. In het bed ligt de oplossing!

Hij kneep zijn ogen dicht want hij had honger. Op de dijk aan frituur ‘tee Zeeke met zijn camera in de hand: “Een klein frietje met mayonais en een curryworst alsjeblief?”

“Sorry meneer, maar mannen met camera in de hand mag ik geen curryworst geven!”

Meneer Jehanneke knijpt zijn ogen nog wat harder dicht, plots! op een podium: “Waarom niet?”

Zijn tegenspeelster: “Regels van het gemeentebestuur en regels zijn regels! Als u blijft aandringen moet ik er de politie bijhalen!”

Applaus

“Heb ik dan al aangedrongen?”

“Geen discussie! Als ik bel, de politie staat hier binnen de drie seconde!”

Applaus

“Dat is snel?”

“Efficiëntie meneer! Beam me up Scotty effect!”

Applaus

Als Meneer Jehanneke zijn ogen opent merkt hij dat hij zijn camera achterstevoren vast houdt. Zich zelf in beeld ziend bedenkt hij alzo: “Zal weer een boeiende sterreportage worden.”

Kris Gevers & TeeZee

Over leguanen en bananen in uw sleutelgat

‘Nu is het mij beu’ is toch geen Oostends, leert ‘Kloon’

Leuke voorstelling gezien! Ja waarlijk, er is een leuke openingsvoorstelling gehouden. Theater aan Zee lanceerde gisteren resoluut het festival met de opener *Kloon* van Theater Froe Froe i.s.m. Villanella. *Kloon* is zoals aangekondigd in het Theater aan Zee Magazine een niet te missen theaterervaring vol onzin, mooie liedjes, een lach en een glimmende traan.

Professor Pierre Lasson is ongetwijfeld de vierde intelligentste mens op Theater aan Zee. Voor wie het nog kan meemaken, is dit een voorzichtige poging tot wat uitleg op voorhand. Omdat je zou weten waarom je moet gaan en omdat je een verklaring zou krijgen voor de eerste zin van deze bijdrage. In *Kloon* kom je onder meer te weten wat het alom bekende schaap Dolly doet in het echte leven. Je krijgt toegang tot haar badkamer en kijkt mee met het schaap in de spiegel. Je wordt ingewijd in de esthetische kanten van haar karakter, je ziet haar de bilspleet van een stuk van een stier verwennen en vooral zie je Dolly zich zorgen maken over nougabollen die vol mascara lopen. Boven dat alles zit Mauro Pawlowski die als een paal boven het schitterende water van deze voorstelling functioneert. Klinkklare protagonist is de zelfverklaarde Nobelprijswinnaar van het universum, Professor Lasson hemzelf. Een man die zijn leven onder controle heeft. Een man zoals u en ik nooit en ooit zouden willen zijn. Een man met een kapsel als Guy Mortier in de jaren tachtig, een man die vlot converseert met leguanen. Een man die eenzaam wordt door zijn extreme intelligentie. Een verschijnsel dat we allemaal wel kennen. En zo komen we bij *Kloon*. Je maakt een kopie van het enige soort mens waarvan je houdt. Zoals de prof het in zijn eigen inleiding zelf verklapt als een devies. Verdubbel u zelf. Alles loopt goed in het leven van de hoogbegaafden tot ze in het wafelijzer van de smartlappenprinses terecht komen. De meeste uitvindingen ontstaan per ongeluk, net als het onwafelbaar Obelixiaanse stier in *Kloon*. Een theaterkostuum waar u zo wil inkruipen om het nooit meer af te doen en waarlijk, u staat er mee. Het risico wordt meteen kleiner dat uw kloon vrijt met uw geliefde. Het spaart u ook van de complexe gedachten van wat uw kloon heeft dat u niet heeft. Kortom, *Kloon* is de voorstelling die eindelijk een antwoord biedt op alle vragen die u zich nooit heeft gesteld. Een voorstelling met timerindicatie op een voor het eerst begrijpelijke manier als u pijn aan het staartbeentje krijgt: je moet blijven zitten, dan gaat het over. Zoals de professor zelf zegt, het is als blijven vrijen tot je kindjes krijgt. Hartverscheurende kreten van de prinses larderen het stemgeluid van een bij momenten rauwe Pawlowski tot wat alles moet zijn. ‘Wat een verhaal’, besluit de leguaan. En over kinderen gesproken, naast ons zat een kleuter van zes en ook die heeft echt genoten van *Kloon*. Zoals gezegd, een leuke, ja waarlijk leuke voorstelling. (sko)